

A V A R E E D

RT
LU
LY

Copyright © 2020 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Nora Nimrichtrová, 2021

Cover © ZERO Werbeagentur GmbH, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0959-5 (pdf)

A V A R E E D

Pro tebe, Andrado.

*Andie jsem pojmenovala
podle tebe. A jestli mám
být upřímná, tak mi tě
často připomíná. Člověka,
který je tak neuvěřitelně
silný a chytrý a tak
často na to zapomíná.*

Pro tebe, Sino.

*Čekala jsi na tuto knihu
od chvíle, kdy jsem ji
začala psát. Vidím před
sebou tvůj drzý úsměv.
Ta bowle je pocta tobě.*

Soundtrack Andie & Cooper

Savage Garden – *Truly Madly Deeply*

Hozier – *Work Song*

Billie Eilish – *when the party's over*

Kings Of Leon – *Use Somebody*

Macy Gray (Cover by Jasmine Thompson) – *I Try*

Ella Eyre – *We Don't Have to Take Our Clothes Off*

Sting – *Fields of Gold*

The Script – *Breakeven*

Florence + The Machine – *No Light, No Light*

Kodaline – *All I Want (Part 1)*

Elderbrook & Rudimental – *Something About You*

Amber Run – *I Found*

Parson James – *Only You*

The Heavy – *How You Like Me Now (Raffertie Remix)*

Old Man Canyon – *Phantoms & Friends*

Bishop Briggs – *The Way I Do*

Kygo, Whitney Houston – *Higher Love*

Mark Ronson ft. Miley Cyrus – *Nothing Breaks Like a Heart*
(*in the Live Lounge*)

Florence + The Machine – *Shake it out*

Shawn Mendes, Camila Cabello – *Señorita*

*Opravdový milenec
je takový muž, který tě
dokáže vzrušit polibkem
na čelo, pohledem do očí
nebo klidně jen tím,
že zírá do blba.*

Marilyn Monroe

Prolog

Láska někdy bolí

Andie

Ještě žádný okamžik mého života nebyl tak zahanbující jako tento. Přinejmenším mě žádný takový zrovna nenapadá. A je jedno, jestli se tenhle večer opravdu umístí na žebříčku mých katastrofálních momentů jako číslo jedna: ale mám z něj takový pocit, a to je to hlavní.

Myslím, že když nastane jakýkoliv strašný moment, je tak silný, že všechno, co se stalo předtím, zatlačí do pozadí.

Můj pokus o zachování důstojnosti ztroskotal. Teď sedím na schodech před restaurací, je pět stupňů a já se snažím si urovnat myšlenky v řinoucím se dešti, který se mísí s mými slzami a smývá mi je z obličeje. Hlavou mi zběsilou rychlostí pádí otázky, jak se můj život mohl dostat až sem a tolik se mi vymknout z rukou. Znova a znova. Kdy se to stalo, proč – ale neptám se kvůli komu. To je to jediné, čím jsem si naprosto jistá.

Žádné drama, žádný chaos, žádná překvapení. Nic z toho nechci a nepotřebuju a od té doby, co se stala ta věc s mojí maminkou, jsem si namlouvala, že tomu v budoucnu uniknu.

A v tu chvíli, když cítím, jak mi chlad schodů a voda prosakují do šatů, se přidušeně a tiše zasměju. Protože jsem to nezvládla... Dostala jsem všechno, co nechci, a chtěla jsem něco, co nemůžu mít.

Můj život nikdy nebyl špatný a já jsem taky nebyla. Až teď. Až když jsem přišla do tohoto města a na tuto univerzitu. Než mě June zatáhla do toho prokletého klubu. Tenkrát jsem měla vzít nohy na ramena, potom by mě tenhle nesmysl minul. Místo toho bych byla doma, u své rodiny. Nestudovala bych, neudělala bych, co jsem udělat chtěla, ale byla bych šťastnější..., o tolik šťastnější.

Nebo ne?

Ponořím hlavu do dlaní, přes ramena a do obličeje mi sklouzne pár těžkých pramenů vlasů. Po tvářích mi dál tiše stékají slzy, zatímco stylově oblečení hosté restaurace kolem mě procházejí sem a tam. Jsou jako stíny, ani blízko, ani daleko. Zvedla se lehká mlha, je pošmourno. Mé tmavě hnědé vlasy jsou úplně promočené a těžce mi padají z ramen, přes která mám jen napůl přehozený plášť, ale nemám ani sílu, ani vůli s tím něco dělat. I když se mi každá částička těla chvěje zimou, nedokážu se vzchopit a odejít. Někdo z restaurace se mě už ptal, jestli je mi dobře a jestli mi může nějak pomoci. Ne, nedělejte to, ne, nejde to. Opravdu ne. Proto jsem jenom zavrtěla hlavou. Ani si nejsem úplně jistá, jestli to vůbec mysleli vážně, ale jsou skvělí, že se zeptali.

Děšť neustává, bubnuje do mě jako bubeník na svůj nástroj v rytmu dobrého, rytmického beatu. Když se konečně přinutím zvednout hlavu a úplně se nepoddat téhle zoufalé situaci, ztěžka polknu a lehce zasténám. Protože ve mně všechno křičí, že je příliš pozdě na cokoliv.

Zatímco tady sedím a nadávám sama sobě, můj dech ve vzduchu tvoří malé obláčky, mrznu a teče mi z nosu. Už necítím ani jeho špičku. Nic nevidím, mám špinavé, mokré a rozbité brýle. Tak si je sundám.

Levou rukou nahmátnu skoro mechanicky vedle sebe malou, úplně promočenou látkovou kabelku, nacpu brýle dovnitř a vytáhnu mobil. Baterka každým okamžikem ztratí dech, červeně svítící, lehce rozmazaná čtyři procenta napravo na displeji se mi smějí do očí. Třesoucími se prsty si odhrnu několik lepkavých pramínků z čela a rtů, vytřu si kapky vody z očí – a je mi naprosto jedno, co se stane s mým make-upem, jestli na mně vůbec ještě nějaký zbyl – a potom zírám na svůj mobil. Hypnotizuju jména v seznamu kontaktů a vždycky se zastavím u jednoho.

Na tohle číslo už nikdy nezavolám.

Je jen málo lidí, kterým bych mohla dát vědět a zeptat se jich, jestli by pro mě nepřijeli, ale vlastně žádného z nich nechci vidět.

Přála bych si, aby tu byla June, a při myšlence na ni mi uklouzne tichý vzlyk. Přesto jí nezavolám. Možná proto, že se stydím. Možná z toho důvodu, že bych jí musela příliš mnoho vysvětlovat, především věci, které sama skoro nechápu. Protože mi nikdy předtím nepřipadalo tak těžké svěřit se své nejlepší přítelkyni. Asi proto, že chci být silná a tohle pro mě tolik znamená.

Nakonec každému můžou věci někdy přerůst přes hlavu. Každý se tu a tam může dostat do bláznivé a zapeklité situace. A ženy byly vždycky opouštěny, nebo ne? Mělo by mi to být jedno. Zním svou cenu. Ale tahle myšlenka a tohle vědomí jsou naprosto zbytečné, když se tak člověk necítí. Nedokážu pochopit, že prostě odešel. Že mi ještě nechal na stole peníze... Aniž bych chtěla, cítím se teď, jako by mi za ten večer zaplatil. S nadávkami sevřu volnou ruku v pěst. Skoro ji necítím.

Nezáleží na tom, že jsem zapomněla peněženku. Nikdy bych si ty peníze nevzala, i kdyby byly na taxíka...

Tiše zaskučím a přání, abych se odtud dostala pryč, mohla se vysprchovat a zachumlat do peřiny a pak probrečet noc, mě tak zaplaví, že to udělám: stisknu zelené tlačítko.

Zvoní to.

Moje šťastné narozeniny...

1

*Konec jedné cesty
je zpravidla začátkem jiné.*

Andie

Zaklepat na dveře je ta nejjednodušší věc na světě. Ale tyto přede mnou, z hrubého dřeva, s číslem patnáct, v budově B, jsou víc než obyčejné dveře, stejně tak jako to, co se skrývá za nimi – žádný obyčejný pokoj. Tam čeká něco nového. Začátek i konec.

Podívám se dolů na velkou hnědou tašku u nohou, zatímco mě na zádech tíží batoh a začíná mě tlačit do ramen. Mám pocit, že začínám cítit každý sval na zádech.

Únava svádí horečný boj s nervozitou a vzrušením, které mi řadí v žilách od té doby, co jsem přišla do tohoto města. Cesta do Seattlu byla namáhavější, než jsem předpokládala, což bylo hlavně tím, že co jsem se vydala na cestu z domova, neměla jsem chvíli klidu.

V hlavě se mi během cesty nashromáždilo příliš mnoho *když* a *ale*, která se láskyplně objímala, nebo spolu

sváděla boj. A také se mnou. S mými nadějemi, přáními a sny.

Když jsem definitivně zapnula zip na tašce, přepadla mě panika – a ta mě ovládá doteď. Úzkost z toho, že se příliš změnila June – nebo já, že si tatínek s Lucasem neporadí sami doma – nebo já tady, a z toho, že to prostě všechno sama nezvládnou. Protože nejsem dost dobrá. Co když ještě nejsem připravená? Co jestli na to nejsem dost zralá? Co když se mi nebude líbit město, studium, univerzita, nebude to tak, jak si představuju? Co když se sem nehodím? Co jestli se budu muset vzdát svého snu o práci v oblasti pořádání eventů a marketingu spolu s June, nebo někoho zklamou? Co když...

Myšlenky se mi pletou jedna přes druhou, nestíhám je sledovat a v duchu volám *stop*, abych ten zmatek zastavila. Zhluboka dýchám a zastavím se, pokouším se přestat trápit a mást sama sebe. Uvědomuju si, že to, co dělám, je jen první krok z mnoha, které mohou vést k cíli. Může mě přiblížit tomu, co si skoro celý život přeju. Něco krásného. Jak z toho můžu mít teď strach? To je bláznivé. Zavrtím hlavou a zamračím se. Možná proto, že v posledních letech se stalo mnoho věcí jinak, než jsem si přála...

Tak jako tak dostanu odpověď na svoje otázky a úzkosti jenom jedním způsobem: když konečně zaklepu na ty zatracené dveře, které mám před sebou.

Studenti, kteří se smíchem nebo za družného hovoru procházejí chodbou za mými zády, vstupují nebo odcházejí ze svých pokojů, si mě začínají divně prohlížet. Není divu. Stojím tady už tak dlouho, že dívka, již jsem viděla vycházet ze dveří za mnou už strašně dávno, se právě před zhruba pěti minutami zase objevila s lahodně vonící obrovskou pizzou a zmizela v pokoji.

Soustřeď se! Narovnáám ramena, zvednu ruku a ucítím, že mám lehce zpocenou dlaň, kterou si rychle otřu o džíny. Konečně ji sevřu v pěst, přistoupím ke dveřím a...

Dokázala jsem to! Klouby bubnuju do dřeva, jednou, dvakrát, hlasitěji a silněji, než jsem si myslela. Nadechnu se a potom si navyklým pohybem posunu brýle na nose o kousek výš, aby mi správně seděly.

Pak svésím ruku a čekám.

Netrvá to dlouho a zvuky za dveřmi zesílí, jsou hlasitější a hlasitější, potom se dveře pomalu otevrou. Teď už nemyslím na to, co by mohlo být nebo bude, a nedívám se už na kresbu na dřevě, ale přímo do obličeje své nejdávnější a nejlepší přítelkyně, kterou jsem neviděla několik měsíců.

Ne, nezměnila se, bleskne mi hlavou. Udiveně mě pozoruje a má přitom pořád tu slonovinově bílou pleť, je perfektně naličená, vidím malý pršáček a upřímný pohled, který mi odjakživa prozrazoval její pocity. Jenom světlé, přírodní blond vlasy má jiné – kratší než dřív. Mnohem kratší, napadne mě při bližším pohledu. Vlasy, jež dřív měla až po zadek, teď nespadají ani pod lopatky a jemné pramínky se jí lehce vlní kolem obličeje.

„Andie,“ zašeptá. Oči rozevívá pořád víc doširoka, pozoruje mě tak soustředěně, jako by se chtěla přesvědčit, že jsem skutečná. Že opravdu stojím před ní. Asi právě přemýšlí, jestli do mě nemá štouchnout nebo mě trošku štípnout, jenom aby se přesvědčila. Místo toho svraští čelo, trošku se nakloní a nakonec udiveně zamumlá: „Ó můj bože, jsi to vážně ty? Jsi tady.“

Zlehka vykřikne radostí, zatímco ke mně rychle přikročí a prudce mě obejmě. Trošku zavrávorám, musím se přidržet rámu dveří, než ji k sobě silně přitisknu.

Zapomněla jsem, že June je všechno, jen ne tichá. Má tolik energie a vždy pohotově připravenou nějakou průpovídku, že člověk nemůže jinak než ji mít rád. Alespoň já to tak mám. Jsme spolu skoro odjakživa.

V té chvíli, kdy jí pohlédnu do tváře, mě začíná opouštět nervozita. Doslova cítím, jak se uvolňuju. Jak z mé

mysli mizí všechny obavy. Najednou mám chuť se smát a nebráním se tomu, protože je to tak příjemné, tak osvobozující. June se ke mně přidá, kolíbá mě sem a tam a mně dělá dobře slyšet zase ve skutečnosti její smích, který znám odjakživa. Ne v telefonu nebo na obrazovce počítače.

June pro mě vždycky byla něco jako sestra. Z toho důvodu byly mé poslední měsíce bez ní zvláště obtížné. Naše plánování dobrodružné budoucnosti, života a studia bylo dřív naprosto jiné. Bylo hezčí, jednodušší a méně mě děsilo. Co si myslí o takových plánech realita, je známé: moc ji nezajímají. Vůbec. Vlastně si myslím, že se jimi tajně baví. Přesto by nás obě ani ve snu nenapadlo, že by to mohlo dopadnout, jak to dopadlo, nikdy bychom si nemyslely, že by se vůbec něco mohlo pokazit.

Ačkoliv..., vlastně to není pravda. Jenom jsme si namlouvaly, že se to pokazit nemůže. Doufaly jsme, že se to nestane...

„Tak strašně ráda tě vidím,“ mumlám jí do vlasů, které mi mezitím zpola zakryly tvář, a užívám si toho, že ji držím v náručí.

V následující chvíli mě od sebe odstrčí a ustoupí o krok zpátky. Přitom si založí ruce v bok a sraští čelo.

„Ty jsi chtěla přijet až příští týden, ne? Ale to je teď už úplně jedno,“ dodá hned a mávne rukou. „Mám radost, že jsi tady. Chyběla jsi mi.“

„Ty mně taky,“ odpovím, zatímco se na sebe přátelsky usmíváme. Nevyprávěla jsem jí, že jsem tady, protože jsem to nemohla vydržet už ani den, a zároveň jsem byla kousek od toho, abych to odpískala a couvla. Protože jsem byla nadšená, napjatá, strašně jsem se těšila. Protože jsem měla strach.

„Pojď dál. Sára tady ještě není, je někde u rodičů v Iowě, nebo tak.“ June pokrčí rameny a bez varování popadne mou velkou cestovní tašku. Trošku zabručí. „Co

to, Andie, k čertu táhneš? Jedeš na cestu kolem světa? Máš tam krávu? Svého bratra?“ Znovu se začnu smát a pozoruju, jak June zápasí s mým zavazadlem.

„Tak těžká zase není,“ namítám chabě. June mezitím s lehkým hekáním a s odhodlaným výrazem táhne tašku za sebou do pokoje a skoro vyorá brázdu v již letité laminátové podlaze. Mezitím si mě soustředěně prohlíží přimhouřenýma očima a já za sebou zavřu dveře.

OK, taška *je* zatraceně těžká, ale nikdy jsem nebyla moc dobrá v balení věcí, tak by ji to nemělo překvapovat. Je to náročné. U každé maličkosti člověk přemýšlí: budu to potřebovat? Je to nezbytně nutné? A odpoví si *ne*, přesto to neodloží, ale ještě chvíli si to prohlíží, protože se potom zeptá sám sebe: co když přesně tohle budu potřebovat? Někdy. A aniž by to člověk zpozoroval, začne najednou do tašky péčovat celý svůj život.

Musím přiznat, že to byl taky důvod, proč jsem si výjimečně dopřála jízdu taxíkem, abych mohla vystoupit přímo před kolejí, místo abych jela autobusem, a to mi spolu s cestou z Montany a zaplacením části studijních poplatků udělalo už menší – nebo spíše středně velkou – díru do mého mikroskopického rozpočtu. Když to úplně mimochodem zmíním, June mlaskne jazykem, což znamená směs nesouhlasu a pokárání.

„Vyzvedla bych tě. Mohla jsi jednoduše zavolat.“

„Chtěla jsem tě překvapit.“

„To se ti povedlo!“ přisvědčí a pak obšírně vysvětluje mému zavazadlu, co se mu stane, když nebude dělat, co ona chce. Předtím jsem ji chtěla zarazit, aby netahala tu tašku sama, ale když si June něco vezme do hlavy..., pobaveně vzdychnu a kloužu zatím pohledem Juniným studentským příbytkem dívčích kolejí, znovu poznávám spoustu věcí, které mi ukazovala během našich videohovorů nebo byly v pozadí některých fotografií. Společný obytný prostor není nijak zvlášť velký, ale působí docela

útulně se svými veselými stěnami, někde bílými, někde sluníčkově žlutými, a světlými závěsy. Stojí tu stará rozkládací pohovka, stolek, na kterém zanechaly své stopy voda a hrníčky s kávou, jenž už má svá nejlepší léta za sebou a jehož rozviklanou nohu jistí navršené ubrousky a tácky od piva. Stojí na něm tři napůl vypálené svíčky. To celé doplňuje velká, úzká bílá komoda a starožitná otevřená skříň z tmavého dřeva, přecpaná cédéčky s filmy, knihami a časopisy. Podlahu zdobí načechraný pestře puntíkový koberec, jehož okraje vypadají, jako by je ohryzávalo několik generací myší.

Odtud vedou dvoje dveře, jedny vlevo a druhé vpravo, asi do Junina pokoje a místnosti její spolubydlící Sára.

June zaparkuje s hlasitým hekáním moje zavazadlo na druhou stranu pohovky. „Abychom se přes to u dveří nepřerazily,“ vysvětlí. June náklad odtáhla přes koberec kolem stolu. Vážně? Nemám zdání, jak jsem mohla tak těžkou tašku s jediným funkčním kolečkem dopravit až sem.

June se ke mně vrátí a ztěžka oddechuje. „Vítej na naší univerzitě! A vítej v Seattlu.“ Samým štěstím rozpráhne ruce a zatočí se dokola. „Zvládly jsme to. Dokážeš tomu uvěřit?“

Skoro, pomyslí si jen. Skoro. Zapomíná, že je ještě třeba udělat pár důležitých věcí, než začne semestr.

„Je to úplně bláznivé,“ odpovím, konečně shodím svůj batoh a protáhnu si namožená záda. „Teď už chybí jenom sehnat si nějakou práci a bydlení, že jo?“ Sebejistě na ni mrknu a chtěla bych, aby to také tak znělo. Jiný člověk by to možná tak vnímal, ale June už mě zná velmi, velmi dlouho... Příliš dlouho. Na pár vteřin zjihne, pak nasadí odhodlaný výraz a pevně mě popadne za ramena.

„Všechno bude dobré. Něco pro tebe najdeme! Zvládla ses dostat na školu, obě jsme to dokázaly, budeme spolu studovat a další věci už půjdou samy: práce, byt, zkoušky,

vlastní firma, ovládnutí světa.“ Zamává řasami a já se rozesměju. „Jak ti to říkám pořád.“

„Pěkně jeden krok po druhém, jinak člověk zakopne,“ opakuju slova, která mi June celý život vtluoká do hlavy.

„Správně! A když už jsi tady, půjdeme něco sníst a všechno ti ukážu. Předtím by sis určitě měla odpočínout. Pohovka je ode dneška tvoje.“ Ukáže plná pýchy na obludu, která na druhý pohled už tak neútně nepůsobí. Kdybych si na ni mohla lehnout, už bych neudržela oči otevřené.

„Sára ti teda opravdu řekla, že nevádí, když u vás na chvilku zůstanu?“ ptám se ještě pro jistotu, zatímco potlačuju zívání.

„Nějak tak.“ Zpozorním.

„Takže ne.“

„Řekla, že ano, to je hlavní.“ June poodejde, vzdorovitě založí ruce na prsou a vystrčí bradu. Ach jo, umím si představit, co se tu dělo.

„Nedalas jí pokoj, až jí povolily nervy a snesla by ti modré z nebe, jenom abys přestala, nemám pravdu?“

June se zašklebí a zamumlá pár nesrozumitelných slov, zatímco rukou šermuje ve vzduchu. Musím se ovládat, abych se zase nerozesmála. Vím velmi dobře, jak umí být tvrdohlavá. Je jedno v čem. Zvlášť když jde o poslední sušenku v dóze, na kterou máme chuť obě. June nediskutuje, vede boje na život a na smrt!

A většinou vyhrává.

„Opakuju se, ale je naprosto skvělé, že jsi tady,“ zdůrazní a vytrhne mě ze zamyšlení.

„Než mě objeví vrátný,“ mumlám, ale ona mou námitku přejde a mluví dál.

„Kdyby to záleželo na mně, mohla bys dokonce spát v její posteli, než se vrátí a začne škola, ale ta dobráčka si pokoj zamkla.“

„To přece nevádí.“

„Přivádí mě k šílenství. Vlastně vším, co dělá nebo říká.“ June hlasitě vydechne a pak silně odfrkne. „Ty jsi se mnou měla bydlet..., to je strašný!“ V tom jí jen těžko můžu odporovat. „Ale ode dneška bude všechno jinak! Bude to lepší!“ Poslouchám June dál, ale jsem teď už opravdu tak unavená, že kdyby do mě strčila, tak asi zůstanu ležet. Přesto udělám krok, narovnáím svíčky na stole, stojí tam totiž nakřivo a nepořádně a já...

„Andie!“

Okamžitě stáhnou ruku a omluvně se na svou nejlepší přítelkyni usměju. Jemně mě zatlačí na pohovku, na kterou nemotorně žuchnu, a... ach, pro všechno na světě, to je příjemné. Uklouzne mi blažený vzdech.

„Prostě nezačínej věci komplikovat!“ June zná všechny moje vrtochy. „Měla by ses vyspat, ale předtím ti řeknu: to, že jsi tady, musíš bezpodmínečně oslavit. Teprve nedávno jsem našla fakt cool klub, je kousek odsud. Zajdeme tam. Bude se ti to líbit. Proto by ses měla vyspat, najíst, vysprechovat, upravit si hřívu a potom ti najdu ten nejžhavější outfit, jaký mám ve skříni.“

„Tohle mi nedělej, June! Snažně tě prosím!“ mumlám zoufale, zatímco nořím tvář do jednoho z bílých polštářů a usínám.

„Ale, žádné odmlouvání. Už ses doma dost často vykrucovala – což bylo v pořádku, ale dnes večer musíš být ztělesněná elegance.“

„Ty víš, že na to moc nejsem.“ Cítím se jako malé dítě, které nechce sníst ovesnou kaši.

„Andrado Lucío Evansová! Jsi chytrá, máš ducha a tělo, před kterými by se mělo klečct, a dnes se rozloučíš s tímhle obrovským šedým svetrem.“

„Zrovna ty mi chceš dělat přednášku o tom, že by se člověk neměl schovávat a vyhýbat se pohledům ostatních?“ To je citlivé téma, ale v okamžicích, jako je tento, musím své nejlepší přítelkyni připomenout, že o těchto

věcech také ví své. Ne že bych s tím já měla problém: mám své tělo ráda, ale k Junině lítosti prostě také miluju ty úžasně pohodlné mikiny s kapucí a měkoučké kostkované košile. Ale má slova jsou dlouhodobě ignorována. June se totiž takovými věcmi nenechá zviklat. Navenek. Kdyby to tak bylo ve všem...

S námahou se mi povede trošku pootevřít oko, abych se na June vyčítavě podívala.

„To je něco úplně jiného a to ty víš taky! Kromě toho se ukazuju velmi ráda.“

„June...“, začnu, protože si zase začíná něco nalhávat a míchat několik věcí dohromady.

„Andie,“ přeruší mě ihned naléhavě a já se zarazím. Její stoický pohled vystřídá náhle úpěnlivý výraz a našpulí pusu. Ach, jak ta to umí. Pokračuje neochvějně dál. „Když to uděláš a půjdeš se mnou, můžeš se tam možná zeptat na práci. Před několika dny tam každopádně hledali nějaké lidi do šatny. Studenty.“

To je skutečně pádný důvod k návštěvě. Potřebuju práci, a to velmi rychle a naléhavě. Zatraceně!

„Nenávidím tě.“ Znovu se mi klíží oči a já se zavrtám hlouběji do polštáře.

„Ne, to není pravda, to víme obě!“ slyším ji ještě říkat, než odněkud vytáhne deku a přehodí ji přese mě.

O několik hodin později stojím před nějakým klubem, nad jehož vchodem se tučnými písmeny skví nápis: MASON'S. Obrovský svítící nápis vytváří na fasádě budovy z tmavě červených cihel nádhernou hypnotickou hru světel a stínů. Jako by to byl vchod do jiného světa, kde je všechno barevnější a živější. Zevnitř k nám proniká silný, elektrizující zvuk baskytary a vyvolává ve mně počínající vzrušení. Ani nevím, kdy jsem byla naposledy tancovat, když vynechám hospodu U Glenu se všemi těmi lidmi, kteří vědí, jak jsem špatná v karaoke,

a kteří mě buď viděli běhat kolem ještě v plínkách, nebo zablácenou od práce na ranči.

Pomalu začínám přešlapovat z nohy na nohu. Nejenom proto, že si ještě musím zvyknout na model, do kterého mě narvala June, ale především proto, že přes docela obstojnou čínskou instantní polévku, horkou sprchu a chvíli spánku jsem pořád nějak mimo a snažím se neusínat. Než jsme se vydaly sem, ukázala mi June část koleje a kampusu a já jsem za ni hrozně ráda, že tam může žít. Těší mě, že jsme se obě dokázaly dostat na Harbor Hill, abychom spolu konečně začaly žít naši budoucnost, a že jsme se o kousek přiblížily našemu snu, že společně něco vybudujeme, osamostatníme se a budeme svými pány. Ano, jsem ráda a jsem vděčná, že mě u sebe nechá bydlet tak dlouho, jak to půjde. Přesto je hluboko ve mně malý černý mráček; něco, co June závidím, co nemám, ale vždycky jsem mít chtěla: stipendium, místo na koleji, žádné starosti. Oukej, alespoň ne ty, které se točí kolem střechy nad hlavou a červených čísel na bankovním účtu.

Přestaň s tím! kárám v duchu sama sebe a připomenu si, že moje nejlepší přítelkyně si ani nevybrala, ani nepřála, abych začala studovat později, a musela si to proto financovat sama. A June by pro mě udělala všechno. Ona sama už prožila dost špatných dnů a úplně si zaslouží tenhle kousíček štěstí.

Domlouvám sama sobě, že nakonec nějak všechno dobře dopadne. Nějak...

Ztěžka polknu, třu si paže a nadávám si, že jsem si nevzala nějakou lehkou bundu nebo vestu. Podzim je přede dveřmi, a i když je vzduch celkem vlahý, je mi zima. Myslím, že za to může zmíněný nedostatek spánku a málo klidu.

Při pohledu na nohy začínám postrádat své pohodlné kalhoty.

„Nemůžu uvěřit, že se to právě děje,“ zamumlám spíš sama pro sebe než k June, zatímco si znovu stahuju sukni dolů. Nebo se o to snažím. June mě nacpala do černé kožené sukně, která je úzká a přiléhavá, ale sahá mi na štěstí skoro až po kolena. Na nohou mám ultramoderní boty na dost vysokých podpatcích, na nichž může člověk dělat jen dvě věci: zakopávat, nebo někoho zapíchnout podpatkem. Do sukně mi ležérně zastrčila světlou blůzu, horní knoflíčky mám rozepnuté, podle ní přesně tak, že to budí zvědavost, ale ne víc – ať už to znamená cokoliv. Ano, mám určitě trochu širší boky než ona a mám kratší hrudník, ale to mě nikdy nezachránilo. Junina skříň je pro mě mystérium, je jako kabelka Hermiony, do které se všechno vejde a kde se dá všechno najít.

A bůh módy se mnou dosud neměl žádné slitování, místo toho vřdycky vložil ty pravé kousky do Juniny ruky, když se chopila příležitosti mě obléknout.

„Přestaň se tvářit nešťastně, to ti jenom udělá vrásky! Jsi mladá, jsi krásná a díky mně teď celý svět smí spatřit tvé krásně formované nohy,“ odpoví, zatímco ukazuje na příslušné tělesné partie. Jako bych dosud žila v pastoušce.

Otráveně nakrčím nos a přemýšlím, že na ni vyplážnu jazyk, jenom tak, protože by mi to ulevilo a nemám na skladě žádnou odpověď.

Právě se znovu pokouší něco zahlédnout nad hlavami davu. Já jsem to už vzdala, protože na rozdíl od June, navzdory pekelným botám, měřím pod sto sedmdesát. Přítom jsou mé podpatky ve srovnání s jejími ještě směšné.

„Bude se ti tu líbit,“ říká mi June už posté a pokaždé se snaží, aby to znělo o trochu přesvědčivěji. Přítom svírá svou kabelku, ve které se skrývá víc, než se zdá. Nevzpomínám si, že by June někdy odešla z domu bez své pohotovostní soupravy s líčením a čokoládové tyčinky. Cukají mi koutky, když pozoruju, jak vedle mě

natěšeně poskakuje a pořád natahuje krk, aby zjistila, proč se fronta tak vleče. „Kdybychom tak už mohly dovnitř,“ mumlá a trošku vysune spodní ret.

„Ráda vidím, že ses během studia, kdy jsem tu nebyla, vůbec nezměnila a neudělali z tebe trpělivého člověka,“ pronesu lakonicky a potlačuju smích. Zvláště když na mě vrhne jakoby našťvaný, plamenný pohled a založí ruce na prsou.

„Umím být trpělivá. Když na to přijde a mám pocit, že to někam vede. To se opravdu tu a tam stane. Někdy...“ Zatímco vraští obočí a přemýšlí o tom, nedokážu už déle zadržet smích.

Je neuvěřitelné, že zrovna ten člověk, který mě celý můj život nabádá, abych postupovala krok za krokem, je ta nejméně trpělivá osoba pod sluncem. Přitom pro to není skoro žádný důvod, jelikož fronta před námi už není zas tak dlouhá. Už dohlédnu na vyhazovače u vchodu, a dokonce na vstupní prostor u dveří, který hlídají a pouštějí jím lidi dovnitř v určitých rozestupech.

„Už jsi mluvila s Marou a Davem?“ uklouzne mi náhle, a sotva ta slova vypustím, už jich lituju. Známa June odjakživa a strávila se mnou víc času u nás než u sebe doma. Je mi jasné, že o tom mluví jen nerada, protože ji to bolí, ale já se nevzdávám naděje, že se zase nějak dá se svými rodiči dohromady a budou zase pořádná rodina.

Hluboký nádech, uhne rychle očima ke straně – a když už jsem si jistá, že mi určitě neodpoví, zaslechnu tiché „ne“. Skoro mechanicky si chce prohrábnout vlasy a zarazí se, protože ihned nenahmátne svou dlouhou hřívu. Zřejmě byla u holiče teprve před pár dny. Což je taky důvod, proč mi to zatím neřekla. Tak ještě jednou, tentokrát výš, a pak začne na prsty navíjet malé pramínky.

„Úplně na začátku semestru jsem se pokoušela mámě a tátovi zavolat, ale měli tam jen schránku. Potom jsem to zkoušela do práce a na mobil. Skoro každý týden.“ To

mi nevyprávěla. June se odmlčí, proto ji chytnu za ruku. Je studenější, než jsem čekala. Krátce mě stiskne a okamžitě se pokusí o úsměv. „To je v pořádku, Andie. Nemají čas. My to máme stejně. Hele, koukni, jsme na řadě.“

Podívám se před sebe, rozladěná náhlou změnou tématu. Má pravdu. Vůbec jsem si nevšimla, že jsme postoupily tak daleko. Ale je pravda, že June je přebornice v odbíhání od problému. Přitom jsem jediný člověk, před kterým si nemusí na nic hrát, před nímž nemusí předstírat, že je jí to jedno a že jí nevadilo, že její rodiče byli v posledních jednadvaceti letech víc pryč než doma. To, že u nás pak June dostala vlastní pokoj a...

„Přestaň o tom konečně dumat, Andie,“ napomíná mě jemně, a když vidí můj udivený výraz, naposledy mi láskyplně stiskne ruku, pak ji pustí. „Je to na tobě vidět. Krčíš nos, když myslíš na nepříjemné věci nebo příliš hloubáš. Prostě to tak je. To je v pořádku. Opravdu!“

Váhavě přikývnu. Doufejme, že někdy bude..., jednou.

*Někdy to začíná malými,
nenápadnými událostmi.
A občas barevným
koktejlem na prsou.*

Andie

Klub je větší, než jsem si myslela, a působí na mě mnohem prostorněji než zvenčí. V uších mi zvučí divoké basy, beat mi pulzuje tělem a mám pocit, jako by ze mě zmizelo napětí a zaplavovaly mě hormony štěstí. Protože si opravdu začínám tenhle večer naplno užívat. Když jsme se usadily u velkého baru, přímo naproti velkorysému tanečnímu parketu, osmělím se a prohlížím si klub zevrubně. Taneční parket lemuje něco jako široký balkon, ze kterého se dají pozorovat veselící se davy. Člověk může vzhlednout až ke stropu, na němž se v rytmu hudby mísí různá barevná světla. Je to, jako bych viděla polární záři. Úžasné. Nepopsatelný pohled. Postranní trámy dodávají prostoru originální vzhled. Styl, který je směsí starobylosti, klasiky a působí trošku futuristicky,

ladí s ocelovými trubkami, vinoucími se tu a tam po zdi, a s různými dřevěnými detaily a cihlovými stěnami.

„Docela pěkný, vid’?“ volá na mě June a já jen přikývnu, zatímco se opíráme o pult a já si všechno prohlížím. Úplně vzadu zahlédnu ještě další bar, menší a šikovně vestavěný do rohu. Na stěně za ním ukazují barevné nápisy cestu k toaletám. Nalevo to vypadá jako schodiště, kterým se asi dá vyjít do druhého patra. A přímo naproti, na druhé straně dlouhé, obrovské místnosti, rozeznám další schody. Působí spíš nenápadně, přimykají se hned ke stěně a jsou dole uzavřené elegantním, ale zároveň jednoduchým řetězem. Vedou k nějakým dveřím v mezipatře. *Co za nimi jenom může být?*

Ačkoliv je do půlnoci ještě daleko, je nacpáno k prasknutí a v klubu začíná být horko. Pořád si posunuju a ohrnuju rukávy blůzy – v naději, že budou konečně držet, potom si přehodím vlasy na záda, na chvilku je nadzvednu, aby mi šíji ovanul vzduch, a užívám si toho osvobozujícího pocitu na kůži.

„Aspoň cop, June! To bys mi mohla povolit.“

Začne se hihňat, sáhne po mých loknách, zaplétá je a já svěsím ruce.

„Ale tobě tak sluší, když je máš rozpuštěné.“ Co jí mám jenom odpovědět? Mám to taky ráda, ale v podstatě jsem dost praktická. A abychom k sobě byli upřímní: rozpuštěné, těžké a dlouhé vlasy ve většině případů vůbec praktické nejsou. Ani při úklidu, vaření nebo učení – pořád padají do obličeje, cuchají se nebo skončí napůl v polévce, a už vůbec se nehodí k tancování, kdy mě omotávají jako žízňivá chapadla a vzbuzují dojem, že mě brzy pohltní, a taky se nekamarádí se zpocenou kůží.

Zrovna když si narovná brýle a chci k tomu něco říct, June znovu pokyne barmanovi, který si jí tentokrát všimne a o pár vteřin později se k nám nakloní. Rozzáří se a June také. Vypadá jako řecká bohyně. Má

obdivuhodné sebevědomí, zvláště proto, že samu sebe nevnímá tak, jak ji vidím já, ale má na sebe jiný názor.

„Co vám můžu přinést?“ vytrhne mě barman ze zamýšlení.

„Vodu,“ odpovím přátelsky.

„A dva koktejly bez šlehačky. Prostě nás překvap, Jacku,“ poprosí ho June svým nezaměnitelným způsobem a uličnický na něj mrkne, on s úsměvem přikývne a pustí se do práce.

„June,“ varuju ji. Nemůžu si žádné koktejly dovolit – ne po horentním vstupu do tohoto klubu.

„Co je?“

„Už jsem si objednala vodu.“

„To je pravda. A já dva koktejly. Zvu tě.“ A kření se na mě. Tak dlouho, až rezignovaně zavrtím hlavou a přísvedčím jí. Je mi to tak nepříjemné, ale... co mi to udělá, když přijmu jeden drink od své nejlepší přítelkyně? June se teď daří finančně dobře, zvláště díky stipendiu, za které vděčí svým skvělým známkám. Moje na to nestačily. Kvůli všemu tomu, co se dělo během posledních dvou let, jsem se nemohla soustředit ani na závěr studia, natož na nějaké testy. Proto mi nabídli místo až teď.

„Oukej, jenom tenhle jeden. Na zdraví.“ June mě bouřlivě obejmě.

„Ty víš, že to nemusíš pít,“ šeptá tiše.

„A ty víš, že bych to nedělala, kdybych nechtěla,“ opáčím a je to pravda. Myslela jsem, že voda bude po dlouhé cestě a nedostatku spánku nejlepší, ale jeden koktejl mi taky neuškodí.

Chtěla bych slavit.

„Děkuju,“ pronesu ještě a nemusím jí říkat, za co.

„Pro tebe cokoliv!“

Pustíme se.

„Samozřejmě se s tebou vyrovnám, jakmile budu mít práci. Dnešní noc se ještě odvážu, ale potom...“

Šelmovsky se na ni usměje. „... potom budu zase pít svou zázvorovou vodu. Budu zase holdovat svým džínům, teniskám a svetřům a ty s tím nic nenaděláš.“ Opravdu mě stojí hodně úsilí, abych se nezačala nevázaně chechtat při pohledu na výraz své kamarádky.

„Já vím, já vím.“ Vzdychne a olízne si jazykem rty. „Za tu oběť, kterou jsi přinesla dnes večer, budu tvou věrnou přítelkyní a někdy si obléknu mikinu s kapucí nebo tu tvou strašně velkou dřevorubeckou košili, kterou tak miluješ. A budu se v tom dívat na film od začátku do konce. A možná si i vezmu kašmírové ponožky, které si přetáhnu přes džíny, a naprosto se nebudou hodit k vršku, pod nímž samozřejmě nebudu mít podprsenku. Pohodlí především.“ Zatímco to říká, má obličej bolestně stažený, jako by jí stihl nával nevolnosti nebo se právě pomazlila s elektrickým úhořem. Vyprsknu a June se ke mně po chvilce přidá. „Jeden jediný film! A to velmi krátký. Velmi krátký!“ pronáší ke mně se zdviženým ukazováčkem. Přimhouří oči, zatímco já slavnostně přikývnu. June se bez podprsenky a v nadměrném oblečení prostě necítí dobře. Má to hodně co dělat s jejím – jak si já myslím – ne úplně realistickým vnímáním sebe sama, skoro jako by jí přiléhavé oblečení připomínalo, že je hezká. Přesně proto je pro mě tento ústupek tak cenný...

„Ostatně, odkud víš, jak se jmenuje?“ Neurčitě ukážu směrem k chlapíkovi, který nás právě obsluhoval.

„Má to na jmenovce, baby!“

Jí opravdu nic neunikne.

Stojíme v tichém souznění u baru, čekáme na naše pití a June se začne pomalu pohupovat v rytmu hudby. A já cítím, jak mě ten tlak, starosti a tíha zodpovědnosti za náš plán dočista opouštějí. Když se Jack vrátí, přátelsky mu poděkuju a sáhnu po své vodě. Po straně stéká několik kapek, sklenice je orosená. Kromě pár

kostek ledu je v ní i plátek citronu. To miluju. Potom nám přes pult přisune naše koktejly a já vidím, že má June pravdu. Na tmavé košili má malou cedulku se jménem. Pak mě napadne...

„Promiň, Jacku?“ začnu váhavě. Chce se právě otočit, ale zastaví se a nakloní se ke mně přes pult, aby mi lépe rozuměl. „Moje kamarádka říkala, že možná hledáte brigádnici nebo tak něco?“

Jack si několikrát přeje rukou přes hladce oholenou bradu.

„To je možné. Musel bych se zeptat,“ vysvětlí mi a já mu stejně poděkuju. „Někoho za vámi pošlu.“ To zní dobře. Třeba mám štěstí.

„Vidíš!“ triumfuje June a vypadá přitom nekonečně pyšně. „Věděla jsem, že to někde inzerovali.“

„Ty sis nebyla jistá?“ Nevěřicně se na ni podívám, ale ona jen pokrčí rameny.

„Byla jsem si jistá skoro na padesát pět procent, to je vždycky víc než půlka,“ odpoví se sebejistotou vítěze, jako by to bylo nějaké vysvětlení.

„Kolikrát jsi tu vlastně byla?“ zeptám se jí místo toho a sevřu sklenici s vodou v dlaních. Nejraději bych si ji přitiskla na čelo, šíjí a – zatraceně – i do výstřihu. Chlad je božský!

„Jenom dvakrát. Jednou velmi krátce. To by mohl být třeba náš klub, Andie!“ oznámí slavnostně a vypadá přitom, jako by se jí splnil velký sen.

Pobaveně se napiju, tekutina mi svlažuje hrdlo a teprve teď cítím, jakou mám doopravdy žízeň. „Bože, to je dobré!“ vydechnu nadšeně, přičemž June se už napila koktejlu a přisune ke mně ten druhý.

„Jen počkej, až ochutnáš tady tohle.“

Se smíchem odložím vodu a sáhnu po té barevné věci a – má pravdu. Je to určitě ten nejlepší koktejl, jaký jsem kdy pila. Není příliš sladký, nezanechává tu skoro

houbovitou pachutí na jazyku, zato je ale lehce pikantní, ovocný. Rozzáří se mi oči.

„Úžasné,“ šeptám. Proti tomu byly všechny předchozí drinky v mém životě jen špatný vtíp.

„No jo,“ zasténá June po dalším doušku a týpek za ní se hned otočí a přistoupí k ní. Vnímám každý jeho pohyb.

„Ahoj,“ začne hraně hlubokým tónem a já si musím dávat pozor, abych se nezačala nahlas hihňat. Místo toho pevně svírám sklenici a pozoruju svou kamarádku. To by mohlo být opravdu napínavé.

June se na chlápka znechuceně podívá a čeká, jestli se bude něco dít.

„Já jsem právě...“ Ihned se zarazí a svraští obočí. Je víc jak zřejmé, co mu zrovna běží hlavou.

No tak, co je? *Slyšel jsem tě sténat a říkal jsem si, že by byl dobrý nápad tě pozdravit?* Je mu zřejmě jasné, že by to byl opravdu blbý začátek rozhovoru. A já? Já jsem se odtrhla od svého koktejlu a držím si ruku před ústy, abych zakryla svůj vrcholně pobavený úsměv, který se mi při té myšlence rozlil po tváři.

„No prostě jsi mě zaujala a myslím, že by sis teď měla jít se mnou zatančit,“ pokouší se znovu, a to velmi urputně. Není nijak zvlášť výmluvný, ale je to vždycky lepší než ta věc se sténáním.

„Opravdu bych měla?“ zeptá se June milým hlasem, zatímco já v duchu na chlápíka křičím: „May day, may day!“ Víم totiž velmi dobře, že to může špatně skončit. Přinejmenším jestli hned neřekne něco roztomilého, nebo prostě neodejde...

Nehýbá se z místa, dál hledá slova, má otevřenou pusku, zasekl se a v tom okamžiku, kdy June zvedne elegantně obočí – jenom levé, zasáhnu, protože mi ho začíná být opravdu líto.

„Děkuju, že jsi k nám přišel, ale moje přítelkyně bohužel nemá zájem. Něco dnes oslavujeme. Ale určitě najdeš

nějakou jinou ženu, která si s tebou ráda zatancuje.“ Když se ke mně obrátí, jako by teprve teď zpozoroval, že tam jsem, vysunu bradu. Zkoumavě si mě prohlíží a já odolám pokušení prchnout nebo se přinejmenším zakrýt rukama. Nenávidím to. Tenhle druh pohledu, kterým vás ten dotýčný nejen pozoruje, ale spíš nějak posuzuje. Cítím, jak se mi hrne krev do tváří, a stisknu rty, až mě to skoro zabolí.

„Kdo jsi?“

Nemyslí to špatně. Určitě ne. Určitě je opilý, nebo... *prostě blbec*, našeptává mi hlas v hlavě. Bohužel nejsem v takových okamžicích zrovna moc pohotová, odpověď mě většinou napadne až za několik hodin. Nebo dnů. Týdnů... Místo abych mu tedy vmetla patřičná slova do obličeje, cítím, že mi nejen planou tváře, ale jsem zaručeně rudá jako rak.

„Měl bys jít pryč.“ June se taktak ovládne, aby po něm neskočila. Kdyby byla komiksová postavička, hořel by jí v očích oheň, nebo by se jí z uší a nosu lehce kouřilo.

Týpek úplně nečekaně chytí June za stehna a zadek, chce ji k sobě přitisknout, ale ona ho okamžitě udeří do ruky, až ji pustí.

„Ale prosím tě, kotě,“ začne. To je nejenom ta první, ale očividně i největší chyba, kterou od té chvíle, co k nám přišel, udělal – June úplně ztratí sebeovládání.

Dosud měla jen jednoho stálého přítele a ten jí během toho roku, co spolu byli, říkal přesně takhle slova – pořád dokola. Na June působí jako rudý šátek a já tomu naprosto rozumím. I já tuhle větu absolutně nesnáším a musím se vždycky ovládat, abych neobrátila oči v sloup, když to někdo pronese. Protože mě prostě nenapadá žádná vhodná odpověď a ten tón je vždycky stejný. Cítím v sobě směs odporu a vzteku, což je okořeněno špetkou arogance a zlosti, podle situace. Co tím jako chtěl říct? Nanejvýš to evokuje takové věci jako:

Nedělej se! Co to má být? Nekaz hru. Nebo: Vždyť ti nic nedělám, jenom jsem ti dal pusku; nebuď taková stydlivka. To poslední mělo stejný význam, jako když řekl Drew: *Ale prosím tě, kotě!*, když ho June natchytala s Amber na zadním sedadle svého auta během maturitního plesu. Asi by řekl i něco jiného, kdyby ho June nevytáhla z auta a pořádně nenakopala jeho takzvanou mužnou ozdobu, přičemž mu zmodral obličej a pokoušel se zachránit si koule.

Drew si beztak nic nezasloužil – ani June, ani svoje koule. Protože to je jeden z důvodů, proč od té doby už žádnému muži nedůvěřovala, ale hlavně taky proto, že o sobě začala pochybovat. O své ceně, inteligenci a své kráse. Stejně jako o tom pak pochybovalo pár dalších mužů po něm...

„Teď mě dobře poslouchej: byla jsem příjemná a ochotná naslouchat tvým blbým kecům, než jsi urazil mou nejlepší přítelkyni, a teď ti říkám, že máš zmizet.“ June přistoupí s přimhouřenýma očima úplně těsně k němu a přesladce se usměje. Jeho kumpáni se jako supi nakloní, aby jim nic neuniklo. A potom June zašeptá: „Nikdy po tobě nebudu tak vzdychat jako po tomhle koktejlu.“

Opravdu ji napadla stejná myšlenka jako mě. Oukej, teď je s mým sebeovládáním konec. Vybuchnu smíchy a ano, mrzí mě to. Ale buďme upřímní, nezasloužil si, aby ho June odmítla nějak zvlášť zdvořile. To, že se jeho tři přátelé v pozadí královsky baví, tomu taky nepomáhá, ale je to pochopitelné.

Pohrdavě se na mě podívá a se znechuceným úšklebkem se neochotně vzdaluje. Rozumný chlapec.

„Neuvěřitelné,“ naznačí mi June pohybem úst, přitom špulí přehnaně rty, což mě přiměje k pobavenému zavrtění hlavou.

Hudba je pořád příjemnější, znovu mě zaplaví rytmus a rozesměje se. Ne kvůli tomu klukovi, ale jednoduše

proto, že mi dělá dobře, že jsem blízko June a že jsme udělaly první krok směrem k cíli. A protože je hezké na chvílku všechno hodit za hlavu. Zítra v tom budu pokračovat, budu mít starosti, plány, seznam úkolů a celý svůj svět. Dnes nechci. Tento večer jen naslouchám June, která mi vypráví o životě na kolejích, úžasných kavárnách a obchůdcích a svých přednáškách. Hodně z toho už znám, nakonec jsme si často volaly, ale nemůžu se toho znova a znova nabažit, teď když jsem tu taky.

Hlasitě srkám koktejl ze sklenice a k mému údivu mě rozesmutní, že už je prázdná. Bylo to vážně dobré. Tak se podívám na June, předsunu trošku spodní ret a přidržím jí sklenici pod nosem. Bez výčitek svědomí. Bez toho tichého hlasu někde hluboko uvnitř, který mě obyčejně nenechá na pokoji, kvůli němuž všechno v mysli znova a znova cupuju na kousky, a bez špatného pocitu, že si už další nemůžu dovolit. Protože o něj June vlastně žádám.

Trvá to chvílku, a potom pochopí, co jí chci říct. A poté, co překvapeně vykulí oči, tleskne radostně do dlaní, obrátí se a zavolá: „Jacku! Potřebujeme další tvé zázračné koktejly.“ Ačkoliv Jack nestojí přímo u nás, musel ji slyšet, protože se okamžitě zářivě usměje, pobaveně zavrtí hlavou a ani ne o pět minut později nám přímo před nosem přistanou nové drinky. Sáhnu po jednom a lehce se vyděsím, když se namísto chladné sklenice dotknu teplých prstů. Hned vzhlednu – přímo do hnědých očí, které určitě nepatří Jackovi. Neznámý svou ruku odtáhne a já si ho zvědavě prohlížím. V barevném a rozptýleném světle spatřím plnovous, hnědé vlnité vlasy, výrazné rysy s nádechem vážnosti a široká ramena. Zatímco se na sebe mlčky díváme, popadne mě chuť něco říct, něco tak obyčejného jako ‚Děkuju‘. Ale když otevřu pusku, on ke mně stočí pohled a sevře oči do úzkých škvírek, nevypravím ze sebe ani slovo.